

Leteča puščica

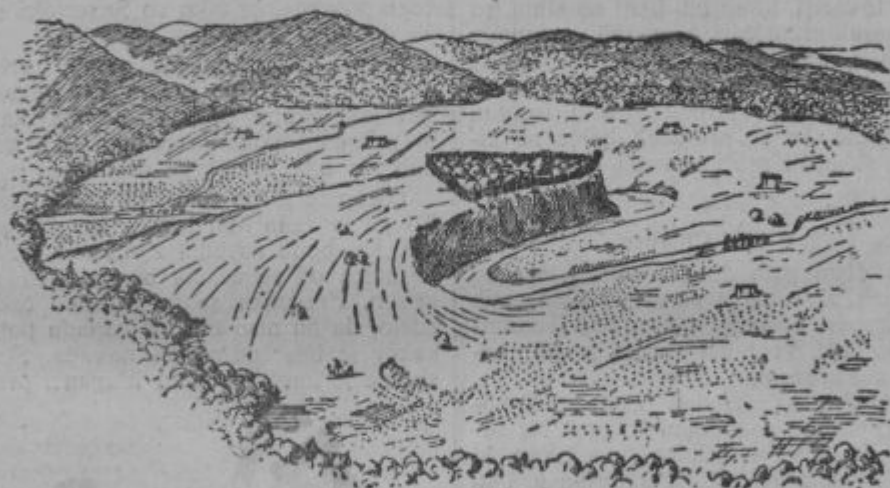
Indijanska povest. — Po Fritzu Steubenu — Br.

Še pred jutrom so odšli rdečkožci v dolino visokih skal, kjer je komaj pred petimi dnevi zasledovalo krdelo osemnajstih belcev štiri Indijance.

Kornstalk je jezdil na čelu. Bil je najznamenitejši borec svojega naroda in edino on je smel nositi volovske roge, kar je bilo pri Šavanojcih in še nekaj drugih plemenih največje odlikovanje za

Šavanojci bodo naredili, kar jim bo ukazal...

Vsakemu krdelu je dal natančna navodila in jim odkazal mesto. Konjski čuvaji so odpeljali živali globoko v gozd. Sam je odšel s polovico svojih vojnika na drugo stran doline, od koder je lahko pregledal vso udorino. Zadovoljen je bil, ker ni videl sledi, ki bi bila izda-

Čilokotaka vas

vojne zasluge. To priznanje je bil dobil že pred dvajsetimi leti, v boju s Serokezi.

Glavar je bil svečano oblečen; pri sebi je imel tudi vse skalpe, ki si jih je bil v dolgih vojnah pridobil.

Svoj kratki nagovor je končal takole: »Kornstalk je prijatelj svojih prijateljev, a smrtni sovražnik svojih neprijateljev. Kdo misli, da je Kornstalk bojazljivec?«

Prav tako lahko bi jih bil vprašal, če mislijo, da je grizli črv.

Dobro si jih je ogledal. Sama pokornost jih je bila. Že prevečkrat jih je bil peljal v boj, da bi bili mogli dvomiti o njem.

Tudi ostali poglavarji so bili njegovega mišljenja. Kornstalk je govoril in

jala skrivališče.

Dve uri čakanja nista bila za Indijance huda reč. Končno so začuli konjski peket, vesel vzklík Francoza in belci so stopili v dolinico.

Zadovoljno so se pogovarjali, misleč, da so pustili Indijance daleč za seboj. Živahno skakljaje so se konji bližali dve sto rdečim vojnikom.

Preslišali so dvakraten skovik za seboj, preslišali so tudi lahen šepet v grmovju — a v tem trenutku je prevzel ozračje grozen krik, kakor da bi prišel iz tisočerih grl — in že je bilo pet ali šest Šavanojcev za vsakim konjem. Francoz, Martin Wulf in rdeči Tom so iz nenada začutili za seboj drugega jezdeca, dve roki sta jih zagrabili, medtem

ko so jih druge zvezle s konj. Fridrih Wagner je začutil usnjato zanko okoli rok in kmalu je odletel s sedla. Padel je na tla s tako močjo, da je obležal nezavesten. Njegovega brata je napadel ogromen rdečkožec. Zletel je iz sedla in komaj se je postavil na noge, ga je že obdala množica rdečih bojevnikov.

Mirna in prijazna dolinica se je izpremenila v rjoveč pekel, vsak grm je bil kakor živ in z vseh koncev so vrele množice Šavanojcev; divje so se vrgli v metež — in če bi belci utegnili zgrabit za orožje, bi bil najbrže malokdo odnesel zdrave pete.

A napad je prišel prehitro in belci vojniki niso imeli niti toliko časa, da bi bili vsaj enkrat izstrelili svoje orožje. Hipoma so bili zvezani in vsak je dobil zamašek v usta.

Zdaj je Kornstalk ukazal, naj odpeljejo ujetnike na varno mesto. Tekumze in trije tovariši, ki so bili ujeti ob Ohiu, so se morali prepričati, če so bili vsi kmetje in lovci zajeti.

Poglavar je ukazal poloviti konje ujetnikov, jih pridružil svojim lastnim in potem, ko so privezali belce na živali, so odšli proti vasema.

4.

V vasi Čililkote.

Po dvanajstih dneh naporne ježe so prispeli ujetniki v varstvu štiridesetih Indijancev, ki jim je bil na čelu Tekumze, do vasi. Večji del poti so morali jezdit z zavezanimi očmi.

Ujetniki so zagledali pred seboj koruzno polje z značilnimi kočami. Na severu je zalivala dolinico reka Sioto, ki je obkrožala griček, na katerem je bilo selo.

Vas Čililkote je ležala na vrhuncu hriba, ki se je polagoma dvigal, dokler se ni tik nad vodo strmo spustil v dol. Naselbina je bila tako zavarovana na tri strani, le na jug je bila odprta.

Za indijanske napade bi bila že lega vasi sama zodoščala; poleg tega je še dvajset čevljev visoka lesena zagrada branila naselbino napada. Ti koli so bili tesno zvezani med seboj. V višini človeka je bila odprtina za lokostrelce in poleg tega še jarek, kjer so se bojevnik skivali.

Mesto je bilo za tistih časov, okoli leta 1770, precej obsežno, saj je imelo več ko osem sto prebivalcev. A v prostorne kočice, ki so bile dobrih deset metrov šroke, bi bilo šlo še mnogo več stanovcev.

Tekumze je bil vodja čete. Belci ni-

so še dolgo potem razumeli, zakaj je imel ta prav za prav malo prida vojniki tako moč. Vso uganko nam pojasnjuje dejstvo, da je bil Tekumze na čelu družbe mladeničev, ki je bila ena izmed premnogih tajnih indijanskih zvez.

Za to, da je bil na tako častnem mestu, je bil dolžnik pred vsem svoji moči; bil je skoro dva metra visok, najhitrejši tekač plemena, dober jezdec in plavač, a še boljši igrač neke indijanske igre, ki je bila mešanica današnjega nogometa in tenisa. Pri takih igrah se niso borili obe izbranci, ampak sta bili udeleženi obe plemeni. Zaradi teh iger se se časih vnele hude bitke in premagani rod je moral plačati zmenjeno vsoto.

Tako je bil Tekumze s svojo hitrostjo in odločnostjo nekoč rešil že popolnoma izgubljeno igro. Premagani Lenape so morali zato izprazniti dolino »grmečega potoka«. In tako so Šavanojci prišli do nove posesti.

Zveza mladeničev je največ pripomogla k zmagi, po krasni Tekumzejevi igri je odstopil tedanji vodja Kiškalka in prepustil vodstvo njemu; od tistih dob sta bila neločljiva prijatelja.

Tekumze je bil tudi zvit kakor lisica. Ko ga je Jean Martin ves čas izpraševal, kaj bodo naredili z ujetniki, ni dal besedice od sebe. Na beg ni bilo niti misliti. Francozu se je posebno čudno zdelo, da jih niso bili pri napadu pobili, kakor je bila indijanska navada. Slabe slutnje je imel, da bodo Indijanci prire-

dili najbrže veliko slavnost in take veselice se navadno končajo z mučenjem ujetnikov.

Mali Francoz je bil pred tremi leti videl mladega Irca Mac Graya, kako je po groznih mukah izdihnil, in kadar se je spomnil tega, so se mu naježili lasje.

(Dalje prihodnje nedeljo.)

Marija H.:

Pisana družba

V čakalnicah po železniških postajah se zbira pač najrazličnejša družba na svetu. Bogati, revni, stari, mladi, veseli, žalostni, zdravi in bolni; vse skupaj se gneta in preriva, ali pa se zaspanso stiska po kotih, brez ozira na narodnost, vero in običaje.

Čakalnica pa, o kateri vam hočem zdaj pripovedovati, je majhna in temna, vsa iz železa, brez oken in vrat. Včasih se v njih zbera vsake vrste potniki, stari in mladi, debeli in suhi, elegantni in preprosti.

Ta čakalnica je zdaj pravkar prazna. Za vogalom je izginil pismonoša, ki je vso pisano družbo te čakalnice pobasal v svojo črno torbo in odnesel v urad, kjer se bodo naši potniki odpravili proti končnemu cilju.

Hopla! Skozi odprtino nabiralnika je priprfotalo dvoje pisem. Prvo je bilo malo, zelo elegantno snežnobelo pisemce, drugo pa sivo poslovno pismo.

»Dober večer«, je zahreščalo sivo pismo, »glej na, skoro obenem sva se našla tu. Kam pa kam, če smem vprašati?«

»V Beograde.«

»O, to je pa daleč. Jaz bom preje na cilju. Samo v Zagreb grem. In namen našega potovanja?«

»Uradna skrivnost!« je spakljivo odgovorilo belo pisemce.

»Hm-hm«, je v zadregi pokašljalo sivo, delaje se, kakor da bi prisluškovalo, »mislim, da dobiva družbo.«

»Eh, kaj! Ali ne vidite, da nekdo prižiga plinsko svetiliko?«

V črnino nabiralnika je tedaj res posijal žarek luči. A v tistem hipu je dejalo nekaj »štrbunk« in se težko zavalilo na nežno belo pisemce. To je zavpilo loveč sapo:

»Kakšna nesramnost! Ravno za vrat me tiščite! In kako me pritiskate!«

»Zato sem pa tudi tiskovinal« se je odrezal zavoj dnevnikov.

»To zelo neprijetno okušam! Zakaj se pa niste rajši zvrnili na sivo pismo?«

»To vam nič mar!«

»Oho!«

»Prosim, nič se ne razburjajte! Zdi se mi, da ste jako velik domišljavec!«

»In vi? Neotesanec! Navadna tiskovina!«

»O prosim — s tremi dinarji sem frankirana, potujem pa v Mehiko.«

»Bum!« je padel nov gost v čakalnico. Bil je velik, napihnjen, a v sredini je moral biti prazen. Potuhnul se je v kot in takoj zasmrčal, da ga je bilo groza poslušati.

»Prosim mir!« je zahtevalo belo pismono. »Prvi me tišči, da bi se kmalu zadušilo, a drugi mi vrešči na ušesa, da bi kmalu oglušelo.«

»Ali ste najeli vso čakalnico zase? Menda si domišljate, da ste bog si ga vedi kakšna posebnost.«

»No vzorec brez vrednosti res nisem, sem pa belo elegantno, neomadeževano pismo, ki potuje v Beograd!«

»Vzorec brez vrednosti«, se zagrohohče na vse grlo. »Glavna stvar je vsebina, ljubo moje! Mnogo sicer res nisem vreden, a vsaj toliko še vedno, za kolikor se izdajam.«

»To je presneto malo«, se porogljivo smeji elegantno pisemce.

Zaškrtalo je. Kopa razglednic in dopisnic je priprfčala v nabiralnik in pokrila vse potnike, izmed katerih je hotel biti vsak posebej več, nego vsak drugi.

Prerekanje je bilo s tem končano. Čez nekaj časa so se tla pod njimi zazibala in vsi so drug preko drugega strmoglavili v črnino usnjene torbe starega pismonoše, ki je ob določeni uri izpraznjeval nabiralnike.

Zamorček

Sedeli smo v obednici: Janezek, Drejče, Lizika in jaz. Nenadoma so odletela vrata in sosedov Tomaž je na vse grlo zavpil:

»Ali že veste? Pri Logarjevih imajo jančke!«

Tisti mah smo tudi že zdirjali iz sobe! Zaloputnili smo vrata za seboj in tekli čez dvorišče do potoka. Z divjim

vpitjem smo jo ubrali čez brv (vem, da je morala biti mamica strašno žalostna zaradi našega divjaštva!) in že smo bili na Logarjevem posestvu.

»Logar! Logar! Pri vas imate jančke?«

Logar je sedel na klopi pod lipo in kadil pipo. Ko nas je zagledal, se je zasmel. Klobuk je imel po strani in prijazno nas je gledal izpod čela.

»Da,« je rekel, »štiri imam!«

Med tem smo jih že zagledali. »Tam so, tam so!« smo veselo vzklিকnili.

S svojim vpitjem smo jih nehote splašili. Taki jančki so strašno smešni! Nič niso podobni živalim! Mnogo bolj spominjajo na igrače. Stojijo na svojem mestu in se ne ganejo. Lahko iztegneš roko in jih pobožaš, pa se ne bodo zganili in ne vztrepotali. A potem zbežijo in poderejo vse, kar jim je na poti. V skoku dvignejo vse štiri noge hkrati, a potem se spet kakor na povelje ustavijo in boječe obrnejo glave v stran. Med tem ko so bežali, sem videla, kako sta dva trčila z glavama vkup. Mislim, da se nista preveč potolkla, zakaj njuni glavici sta mehki kakor žamet in gosto poraščeni s svilnato volno.

»O, bedački! Ko bi le slutili, kako nam ugajate in kako radi vas imamo!« Počasi korakajo v krogu drug za drugim in razkazujejo svoje mehke kožuščke. A zdajci smo zapazili, da so bili samo trije.

»Zakaj? Logar! Tu so samo trije. Kje je pa četrti?«

Logar je vzel pipo iz ust. S prstom je pogasil tleči tobak in spravil pipo v žep. Šele zdaj nam je odgovoril: »Četrtega sem zaklenil!«

»Zakaj? Kako to? Čemu?«

»Ker je črn!«

»Nu, in...«

»Beli se ga boje.«

»Zakaj se beli boje črnega?«

»Kaj vem, zakaj! Morda mislijo, da je peklenšček...«

Logar se je zaničljivo nasmehnil. Takoj smo spoznali, da črni janček najbrže tudi njemu ni bil posebno pogodu. Kljub temu smo ga prosili, naj nam ga pokaže. Naposled se je njegovo srce omehčalo in prinesel nam je črnega jančka. Še nikoli nismo bili videli tako srčkane živalce! Takoj smo ga krstili. »Zamorček, Zamorček!« smo šepetali in ga božali po gostem kožuhu.

Zamorček se je zvijal v Logarjevih rokah. Najbrže bi bil rajši tekel z nami po zeleni trati. Komaj ga je Logar postavil na zemljo, je že obstal kakor vkopan. Zagledal je svoje bele bratce in se razveselil. Tako dolgo je bil siromaček sam! Zamorček je zameketal, da je kar odmevalo in skočil kakor pravi mali divjak k svojim bratom. Kmalu je bil pri njih. A beli bratci so se ga silno prestrašili. Kakor iz uma so jeli bežati in bali smo se, da ne bi naposled še zblazneli. Zamorček ni slutil, da bežijo pred njim. Tekel je za njimi v prepričanju, da se hočejo le igrati. Beli jančki so v svoji grozi glasno meketali in obupno strmeli v starega Logarja.

Naposled je Zamorček izprevidel, zakaj bratci bežijo pred njim. Ustavil se je in žalostno gledal za njimi. Klicali smo ga, da bi se vrnil k nam, a njegova žalost je bila tako velika, da nas ni slišal. Strašno se nam je zasmilil.

Vrnili smo se domov. Po večerji smo se posvetovali, kako naj pomagamo ubogemu Zamorčku.

Drugi dan smo vzeli s seboj našega črnega kužka, ki ga imenujemo Tirasa. Vso pot smo mu dopovedovali, da mora biti prijazen z Zamorčkom, ki je prav tako črn kakor on. Rekli smo mu tudi, da zaradi tega ne sme slabo misliti o njem.

Tiras nas je takoj razumel. Sklenil je trdno prijateljstvo z malim Zamorčkom. In ker se tudi beli jančki niso bali na-

šega Tirasa, so se naposled tudi oni sprijaznili z Zamorčkom, ki odslej ni bil več žalosten, ker ni bil več sam.

Andrej:

Mešelov osel

(Po narodni pripovedki.)

Mešele je bil prebrisana glava. Imel je osla sivca, ki tudi ni bil kar tako. Mešele si je obetal od njega še velikih reči in umetnosti, saj je bila žival skoro tako pametna, kakor on sam. Zato ga je tem

bolj razjezilo, ko mu je nekega dne sosedov Martin na cesti javno zasmehoval spoštovanega sivca.

»Kaj boš ti deval mojo žival v nič, pametnejša je od tebe. Staviva, da jo naučim še brati iz knjig,« se vnema Mešele in s sveto jezo brani sivčevo čast.

»To že ne bo držalo,« si misli Martin sam pri sebi in glasno pravi: »Pa staviva, pri moji veri!«

Res staviva. Mešele si izgovori sebi in oslu tri dni študijskega dopusta, da se pripravi na izpit, kot ga je bil določil sosedov Martin.

Oslu vse tri dni ni pokazal niti betvice sena. Tretji dan zarana se zglaši sosedov Martin pri Mešelu, da preizkusi oslovo učenost. Mešele vzame abecednik in oba gresta v hlev. Osel je lačen. da se mu skozi rebra vidi. Nestrpno čaka Mešela, da mu prinese kaj za zob. Res stopi zdaj ta pred osla in mu podrži knjigo pred gobec. Sivec pa, misleč, da mu nosi gospodar krme, sili že oddaleč z gobcem v knjigo in nato razočaran zariga:

»I—aaaa, i—aaaa...«

»Zdaj vidiš, Martin, kdo ima prav! AH ni koj spoznal, pri kateri črki sem odprl,« se smeje zviti Mešele, ki je odprl abecednik ravno pri črki »i« in »a«.

Tako je Mešelov osel srečno preстал prvi težji izpit. Svojo učenost je plačal s tridnevniim postom.

† Srečko Kosovel:

Jadreničarji

Brez jader plovemo,
brez vesel veslamo
čez razcveteno
širno poljano.
Kliče nas pomladni svet.
Pod nami čebelice,
pisani čmrlji
dvigajo glavica,
radi bi uprli
za nami polet —
ali njim je slajši dom in med,
nam pa svet.
Zato jadramo, jadramo v svet.

Manica:

Zakaj so ribe neme

Ribe so imele svoje dni pred drugimi živalmi veliko prednost. Imele so namreč dar govora kakor človek.

Bilo je tedaj, ko so Kristusa preganjali njegovi sovražniki in mu stregli po življenju. Kristus se je zatekel na obalo velike reke in se skril med kamenje. Pa sovražniki so prišli tudi tja za njim. Vendar ga ne bi bili našli, da ga ni opazila hudobna riba, ki je ulebela glavo iz vode in glasno kričala:

»Tukaj je! Evo ga!«

In zlobni ljudje so Gospoda prijeli in zvezali. Kristus pa se je obrnil proti ribi in rekel:

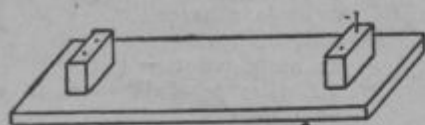
»Nehvaležna žival! Ker si s kričanjem izdala svojega Gospoda, naj ti bo za kazen odvzet glas! Ta kazen naj velja zate in za ves tvoj rod, dokler bo stal svet!«

Od tistih dob so onemele vse ribe. Vsaka druga žival, najsi živi v vodi ali na kopnem, konj, ovca, žaba, ptič, čebela, še mali murnček v travi daje svoje vrste glas od sebe. Le od ribe ne čuješ niti glasu niti vzdihla, ker jo je Gospod kaznoval za njeno izdajstvo.

ZA SPRETNE ROKE

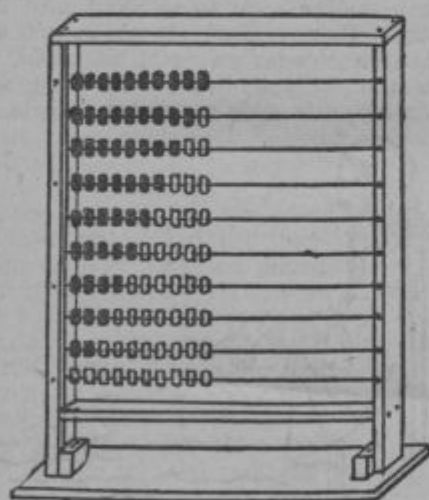
Računalo

Mlajšemu bratcu ali sestrici lahko napravimo prav lično računalo, da bo lažje zasledoval računarsko umetnost prvega razreda.

Sl. 1

Vzamemo deščico od zaboja, 50 cm dolgo in 20 cm široko ter nanjo pribijemo dva kosa lesa (glej sl. 1), ki naj bo sta 40 cm vsak sebi. Na ta dva kosa lesa pribijemo dve deščici, 60 cm dolgi in 4 do 5 cm široki ter ju zvežemo še z dvema poprečnima deščicama iste širine. Spodnja poprečna deščica naj bo pri-

Sl. 2.

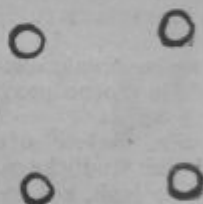
bita 5 cm višje od obeh kosov lesa. Razdaljo med poprečnima deščicama s približno 50 cm — razdelimo na deset enakih delov, to je na vsakih pet cm začrtamo na stranski deščici črtico. Na vsaki taki črtici pritrdimo na eni izmed obeh deščic, recimo levi, z žebličkom žico. Na to žico nanizamo po deset 2 cm dolgih obročkov, našaganih od enako debelih in obeljenih bezgovih palic. Imeti moramo 100 obročkov, od katerih jih pustimo 50 belih, petdeset pa jih pobarvamo črno. Ko na vsako žico nanizamo po deset obročkov, jo dobro zategnemo

in jo pritrdimo še na drugo stransko deščico z žebličkom. Da se žeblički ne vidijo, pribijemo na stransko deščico še tenko letvico, kakor vidiš na levi stranski deščici na sliki 2; na isti sliki pa vidiš tudi koliko črnih oziroma belih obročkov pride na posamezne žice.

Bistrim glavicam

1. V trgovino pride kupec. Rad bi kupil liter olja, pa nima steklenice. Trgovec mu jo posodi proti zagotovitvi, da jo vrne drugi dan, jo napolni z oljem in jo izroči kupcu. Olje stane 20 Din. Kupec plača s 100-dinarskim bankovcem. Ker pa trgovec nima drobiža, pošlje učenca k sosеду menjat. Učenec prinese drobiž; trgovec odšteje kupcu 80 Din, ostalih dvajset pa spravi v predal. Kupec se poslovil in odide. Komaj pa je zaprl vrata za seboj, priteče sosed k trgovcu in zahteva, naj mu vrne za 100 Din drobiža, ker je ugotovil, da je bil 100-dinarski bankovec ponarejen. Trgovec mu je moral, hoče nočeš, odšteti 100 Din, narkar mu je sosed vrnil ponarejeni bankovec. Za koliko je bil trgovec oškodovan?

2. Na pašniku se pasejo štirje konji. Ker se pa konji med seboj ne razumejo in neprestano grizejo in brecajo drug

drugega, jih je treba ločiti z dvema dolgima črtama, tako da je vsak konj posebej ograjen in z uzdo privezan k ograji.

3. Sestavi iz besede »Sokol« pet drugih besed, ne da bi kršil vrstni red črk.

(Rešitve objavimo v prihodnji številki »Mladega Jutra«)

A. K.:

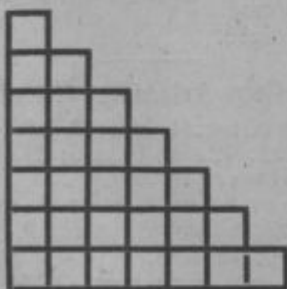
Peterček in zobozdravnik

Vsak od vas, dragi čitateljčki, najbrže že ve, kako hudo je, če boli zob. To ve tudi Peterček, ki je moral že mnogokrat k zobozdravniku. Joj, tisti čudežni stol, na katerem se lahko popelješ prav v nebesa in tista muzika: brzzbrzzbrzrr. A Peterčkov zobozdravnik je kakor nalašč za otroke; »inštrumente« ima, ki nič ne bole. In tako prijazno zna pogovoriti, da pozabiš vse bolečine.

Tako je sedel Peterček že nešteto-krat na onem stolu, gledal gospoda doktorja in njegove »inštrumente«. Ko sta prišla z mamico domov, je bilo prvo: »Ljuba mamica, daj mi »inštrumente«; svojemu konjičku bom plombiral zobe. Le poglej, kakšne luknje ima ubogi Marko! In mamica mu je prinesla »inštrumente«: kleščice, škarje, kladivo, žeblice, očala, kozarec, vodo, mavec, bombaž in še vse polno drugih stvari, ki jih rabi zobozdravnik. Peterčku pa so se kar očke zasvetile od veselja, ko je svojemu Šarcu zobe drl in jih zalival. Naposled sta bila mali doktor in konjiček vsa mokra in zamazana, da je mamica kar majala z glavo — a glavno je, da je imel konjiček vse zobe zalite, da ga niso več boleli.

Kvadrati

1. veznik;
2. predlog;
3. koristna rastlina;
4. okence;
5. riba;
6. nekaj, kar preključva piščanec, preden se izvali;
7. vodlina v drevesu.

Ivan Albrecht:

Kuku!

Iz gozda se smeje in leta mi šteje:
Kuku, kuku!
Zdaj dete, a k letu boš deva že v cvetu,
kuku, kuku!
Lepó, prelepó je življenje na svetu:
Kuku, kuku!
Naberí si rož in jih pleti v lase,
dokler kakor cvetke so tvoje rokel
Natrosi vijolic si v mlado srce,
kuku, kuku,
vijolic, kuku, vijolic v to mlado srce,
da boš jeseni vesela sadu:
Kuku, vesela sadu, oj, sadu!

Mladim risarjem

Nariši z eno potezo gospoda Kozamurnika.

ŠALE ZA MALE

Navihanec

»Branko, tak bodi no že enkrat miren! Kdo te bo poslušal, če tako kričiš?«

»Indijance se igram!«

»Tako, potem pa le lepo ubogaj svojo mater. Ali ne veš, da Indijanci zelo spoštujejo in ubogajo svoje matere?«

»O da, toda jaz igram takega Indijanca, ki nima več matere!«

Tudi on bi bil srečen

»Janezek, tukaj imaš juho. Niti misli ti si ne moreš, kako dobra je danes. Koliko otrok bi bilo srečnih, če bi dobili le pol skodelice tako dobre juhe!«

»To ti rad verjamem, mamica! Jaz bi bil tudi srečen!«

Nov natečaj za pridne

»Jutrovčke«

Topot vam ne bomo kakor običajno stavili treh vprašanj. Svobodno nam lahko pošljete spise, ki jih sami sestavite. V spisu lahko opišete svoj rojstni kraj, domačo vas, največji ali najlepši dogodek v vašem življenju ali kaj sličnega. Spisi morajo biti kratki in čedno pisani.

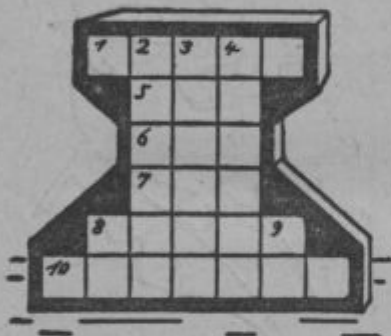
Ob koncu meseca bomo pet najboljših spisov nagradili z lepimi mladinskimi knjigami.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Križaljka »Naklo«

Pomen besed:

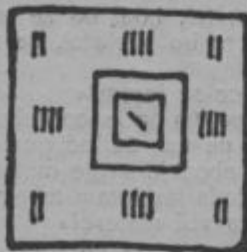
Vodoravno: 1. Obrtnik, ki dela na naklu. 5. Zapira steklenico. 6. Ploviča. 7. Moško ime. 8. Krajevni prislov. 10. Krojaška potrebščina.

Navpično: 2. Graja. 3. Pridevnik. 4. Metulj. 8. Medmet. 9. Pogojni voznik.

Rešitev igre z užgalicami

Narednik je vojake tako razvrstil kakor vam kaže spodnja slika.

Jutrovčki! Najlepše mladinske knjige dobite v knjigarni Tiskovne zadruge v Ljubljani.

Rešitev »Ure«

I—III — tri
I—VII — Triglav
III—VI — igla
V—VIII — lava

IV—VIII — glava
IV—IX — glavav
VII—XII — Vardar
X—XII — dar,

Rešitev zlogovnice

Vrhnika
Emil
Ljubljana
Ig
Krško
Amalija
Naklo
Ormož
Črnuče.

Velfkanoč

Rešitev križaljke »Piruh«

Navpično: 1. nos; 2. pik; 3. mesto; 4. čas; 7. ost; 10. trd; 11. len; 14. ker; 15. Luter; 16. sok.

Vodoravno: 2. pok; 3. misel; 4. ček; 5. as; 6. sto; 8. oster; 9. tru; 11. lek; 12. to; 13. Rus.

Rešitev črkovnice

Navpično: 1. Senj; 2. ivje; 3. mlina; 4. otok; 5. nebo.

Vodoravno: A in B: Simon Jenko.

Rešitev uganke

Borovcl.